

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2018/264

z dnia 19 lutego 2018 r.

ustalające wysokość opłat produkcyjnych oraz współczynnik obliczania opłaty dodatkowej w sektorze cukru na rok gospodarczy 1999/2000 oraz ustalające wysokość opłat produkcyjnych w sektorze cukru na rok gospodarczy 2000/2001

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 33 ust. 8 i art. 34 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 2038/1999 ⁽¹⁾ uprawniono Komisję do przyjęcia szczegółowych zasad dotyczących podstawowych opłat produkcyjnych oraz współczynnika obliczania opłaty dodatkowej, pobieranej od posiadaczy kwot prowadzących działalność w ramach wspólnej organizacji rynku cukru.
- (2) W rozporządzeniach Komisji (WE) nr 2267/2000 ⁽²⁾ i (WE) nr 1993/2001 ⁽³⁾ ustanowiono wysokość opłat produkcyjnych oraz współczynnik obliczania opłaty dodatkowej w sektorze cukru.
- (3) W ramach reformy wspólnej organizacji rynku cukru rozporządzeniem Rady (WE) nr 1260/2001 ⁽⁴⁾ uchylono i zastąpiono rozporządzenie (WE) nr 2038/1999. Rozporządzeniem Rady (WE) nr 318/2006 ⁽⁵⁾ uchylono i zastąpiono rozporządzenie (WE) nr 1260/2001. W rozporządzeniu (WE) nr 318/2006, które następnie zostało uchylone i włączone do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽⁶⁾, system zmiennych opłat produkcyjnych dla sektora cukru w ramach samofinansowania systemu kwot produkcyjnych zastąpiono nową opłatą produkcyjną przeznaczoną na wkład w finansowanie wydatków ponoszonych w sektorze cukru w ramach wspólnej organizacji rynku cukru. Ta tymczasowa opłata produkcyjna miała zastosowanie do dnia 30 września 2017 r. zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽⁷⁾, którym uchylono i zastąpiono rozporządzenie (WE) nr 1234/2007.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 252 z 25.9.1999, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2267/2000 z dnia 12 października 2000 r. ustalające wysokość opłat produkcyjnych oraz współczynnik obliczania opłaty dodatkowej w sektorze cukru na rok gospodarczy 1999/2000 (Dz.U. L 259 z 13.10.2000, s. 29).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1993/2001 z dnia 11 października 2001 r. ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na rok gospodarczy 2000/2001 (Dz.U. L 271 z 12.10.2001, s. 15).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 178 z 30.6.2001, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 58 z 28.2.2006, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

- (4) Wyrokiem z dnia 9 lutego 2017 r. Sprawa C-585/15, Raffinerie Tirlemontoise, ⁽¹⁾ Trybunał Sprawiedliwości unieważnił rozporządzenia (WE) nr 2267/2000 i (WE) nr 1993/2001. W niniejszym wyroku Trybunał orzekł, że art. 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2038/1999 należy interpretować w ten sposób, że w celu obliczenia średniej straty należy podzielić łączną kwotę rzeczywistych wydatków na refundacje wywozowe dla produktów, o których mowa w tym przepisie, przez łączną kwotę ilości tych produktów wywiezionych, niezależnie od tego, czy refundacje zostały faktycznie wypłacone w odniesieniu do tych ostatnich.
- (5) Trybunał orzekł ponadto, że art. 33 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2038/1999 należy interpretować w ten sposób, że w celu ogólnego obliczenia opłat produkcyjnych należy uwzględnić średnią stratę obliczoną poprzez podzielenie łącznej kwoty rzeczywistych wydatków na refundacje wywozowe dla produktów, o których mowa w tym przepisie, przez łączną kwotę ilości wywiezionych, niezależnie od tego, czy refundacje zostały faktycznie wypłacone w odniesieniu do tych ostatnich.
- (6) Należy zatem ustalić wysokość opłat produkcyjnych i opłat dodatkowych na odpowiednim poziomie w celu zapewnienia zgodności z wyrokiem Trybunału. W celu zapewnienia zgodności z wyrokiem Trybunału należy ustalić opłatę produkcyjną jak i opłatę dodatkową na odpowiednim poziomie.
- (7) „Średnią stratę” należy w szczególności obliczać poprzez podzielenie całkowitych refundacji rzeczywiście wypłaconych przez całkowitą wywiezioną ilość produktów, które kwalifikowały się do refundacji, niezależnie od tego, czy wywóz objęto refundacją. Zastosowanie metody wskazanej przez Trybunał prowadzi do znacznego obniżenia „średniej straty” i „całkowitej straty” do pokrycia przez opłaty załata gospodarcze 1999/2000 i 2000/2001.
- (8) Zmiana opłat produkcyjnych na lata gospodarcze 1999/2000 i 2000/2001 wpłynie na kwotę, którą producenci cukru musieli zapłacić plantatorom buraków w związku z różnicą między maksymalną kwotą opłaty A lub B a kwotą tych opłat nałożoną w odniesieniu do odnośnych lat gospodarczych.
- (9) Zgodnie z zasadami ustanawiającymi wspólną organizację rynków w sektorze cukru obowiązującą do 2006 r. producenci cukru uiszczali opłaty, ale odzyskiwali je w 60 % od plantatorów buraków, płacąc niższą cenę za buraki. W art. 36 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2038/1999 określono, że gdy opłaty ustalone były na poziomie niższym niż maksymalny poziom opłat A lub B (tj. odpowiednio 2 % lub 37,5 % ceny interwencyjnej cukru białego), producenci cukru musieli dokonać płatności na rzecz sprzedawców buraków w wysokości 60 % różnicy między maksymalną kwotą danej opłaty a faktycznie pobraną kwotą opłaty podstawowej lub opłaty B.
- (10) Należy zatem ustalić zmienione kwoty, które producenci cukru powinni zwrócić sprzedawcom buraków. Zwrot na rzecz sprzedawców buraków powinien objąć jedynie różnicę między starymi kwotami a nowymi kwotami.
- (11) W odniesieniu do roku gospodarczego 1999/2000 całkowita strata nie objęta opłatami, ponownie obliczona zgodnie z metodą wskazaną przez Trybunał, wynosi 66 941 664 EUR. Należy zatem odpowiednio ustalić współczynnik, o którym mowa w art. 34 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2038/1999, i zastosować go wstecznie do wymienionego roku gospodarczego.
- (12) W odniesieniu do roku gospodarczego 2000/2001 całkowita strata nie objęta opłatami, obliczona zgodnie z metodą wskazaną przez Trybunał, wynosi 49 376 802 EUR.
- (13) Ze względu na pewność prawa oraz aby zapewnić jednolite traktowanie zainteresowanych podmiotów gospodarczych w różnych państwach członkowskich, należy ustanowić wspólną datę ustalenia opłat określonych w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z art. 2 ust. 2 akapit drugi i trzeci rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 609/2000 ⁽²⁾. Data ta nie powinna jednak mieć zastosowania w przypadku, gdy państwa członkowskie na mocy prawa krajowego mają obowiązek zwrócenia kosztów zainteresowanym podmiotom po tej dacie.
- (14) Należy zwrócić różnicę pomiędzy kwotami niezależnie zapłaconymi w związku z opłatami produkcyjnymi w sektorze cukru określonymi w rozporządzeniach (WE) nr 2267/2000 i (WE) nr 1993/2001 a opłatami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 lutego 2017 r., Sprawa C-585/15, Raffinerie Tirlemontoise, ECLI:EU:C:2017:105.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39).

- (15) Z wyroku Trybunału wynika, że skorygowane opłaty powinny być stosowane od tych samych dat, co opłaty, które uznano za nieważne. Obliczanie opłat produkcyjnych i opłat dodatkowych określonych w niniejszym rozporządzeniu powinno mieć zatem zastosowanie od momentu wejścia w życie rozporządzeń (WE) nr 2267/2000 i (WE) nr 1993/2001,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Opłaty produkcyjne w sektorze cukru na lata gospodarcze 1999/2000 i 2000/2001 są określone w pkt 1 załącznika.
2. Współczynnik wymagany do obliczenia opłaty dodatkowej na rok gospodarczy 1999/2000 jest określony w pkt 2 załącznika.
3. Kwoty do zapłacenia przez producentów cukru na rzecz sprzedawców buraków w związku z opłatami A i B na rok gospodarczy 2000/2001 są określone w pkt 3 załącznika.

Artykuł 2

1. Data ustalenia, o której mowa w art. 2 ust. 2 akapit drugi i trzeci rozporządzenia (WE, Euratom) nr 609/2014, w odniesieniu do opłat określonych w niniejszym rozporządzeniu, nie może przypadać później niż w dniu 30 września 2018 r., z wyjątkiem przypadków, gdy państwa członkowskie nie są w stanie dotrzymać tego terminu z powodu stosowania prawa krajowego w zakresie odzyskiwania przez podmioty gospodarcze kwot zapłaconych lecz nienależnych.
2. Podmiotom gospodarczym, które uiściły opłaty na lata gospodarcze 1999/2000 i 2000/2001 zwraca się – jeżeli złożą one należycie uzasadniony wniosek – różnicę pomiędzy opłatami określonymi w rozporządzeniach (WE) nr 2267/2000 i (WE) nr 1993/2001 a opłatami przewidzianymi w art. 1 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 stosuje się od dnia:

- 13 października 2000 r. w odniesieniu do roku gospodarczego 1999/2000,
- 12 października 2001 r. w odniesieniu do roku gospodarczego 2000/2001.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 lutego 2018 r.

W imieniu Rady
R. PORODZANOV
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1) Opłaty produkcyjne w sektorze cukru, o których mowa w art. 1 ust. 1

	rok gospodarczy 1999/2000 (EUR za tonę)	rok gospodarczy 2000/2001 (EUR za tonę)
a) Cukier biały jako podstawowa opłata produkcyjna dla cukru A i cukru B	12,638	12,638
b) Cukier biały jako opłata B dla cukru B	236,963	111,114
c) Masa sucha jako podstawowa opłata produkcyjna dla izoglukozy A i izoglukozy B	5,330	5,330
d) Masa sucha jako opłata B dla izoglukozy B	99,425	46,636
e) Sucha masa ekwiwalent cukru/izoglukozy jako podstawowa opłata produkcyjna dla syropu inulinowego A i syropu inulinowego B	12,638	12,638
f) Sucha masa ekwiwalent cukru/izoglukozy jako opłata B dla syropu inulinowego B	236,963	111,114

2) Współczynnik, o którym mowa w art. 1 ust. 2, wymagany do obliczenia opłaty dodatkowej za rok gospodarczy 1999/2000: 0,10034

3) Kwota, którą producenci cukru musieli zapłacić plantatorom buraków w związku z różnicą między maksymalną kwotą opłaty B a kwotą faktycznie pobranej opłaty, o której mowa w art. 1 ust. 3

	rok gospodarczy 2000/2001 (EUR za tonę)
Opłata B za tonę buraków jakości standardowej	9,816